

Figuri de dascăli

**NICOLAE I. SIMACHE — reprezentant de seamă
al învățămîntului istoric prahovean.**

RODICA DRAGU

Nicolae Simache a fost unul dintre profesorii care au onorat catedra de istorie a liceului ploieștean „Sf-ții Petru și Pavel” (actualmente „I. L. Caragiale”), fiind investit cu înaltul titlu de „profesor emerit”.

Realizînd o inspirată caracterizare a lui Nicolae Simache, fostul său elev, prof. Paul D. Popescu l-a numit „profesorul integral”, „educator printr-o adîncă vocație”. Om al școlii și animator cultural în cel mai deplin sens al cuvîntului, N. I. Simache a fost un remarcabil reprezentant al intelectualității prahovene.

S-a născut, așa cum confirmă actul său de naștere înscris în „Registrul Stărei Civile pentru născuți”, aflător în arhiva primăriei comunei Cosminele¹, la 4 noiembrie 1905, în această comună așezată între dealuri cu păduri, livezi și fînețe, pe malurile pîrîului Cosmina, într-una din frumoasele zone ale județului Prahova.

Tatăl său, Ilie N. Simache, „muncitor cu palmele”, cum se menționează în amintitul act de naștere al profesorului Simache, a fost un om iute, cu fire aprigă. Bun gospodar, el a îndeplinit mulți ani, înainte și după primul război mondial, funcția de primar al comunei Cosminele.

Nicolae Simache a făcut școala primară, cinci clase cum era sistemul timpului, în comuna natală, dovedind încă din primii ani ai contactului cu cartea neobișnuite aptitudini și sete de a învăța.

Venit în Ploiești pentru a-și continua studiile, urmează cursurile liceului „Petru și Pavel”, remarcîndu-se ca un elev strălucit.

Încă de pe atunci, prestigiul său de orator de talent, dublat de o pregătire solidă, era deja conturat, stîrnind aprecierea dascălilor săi și admirația colegilor mai mici.

Din fragedă tinerețe, fiind încă pe băncile școlii, avea sentimentul responsabilității sociale a omului de cultură care are datoria de a lumina și educa poporul. Acest mod de a gîndi se va contura definitiv în anii facultății, sub influența marilor săi dascăli Vasile Pârvan și Nicolae Iorga.

Urmînd cursurile facultății de litere și filosofie din București, s-a dovedit un student eminent. A studiat cu seriozitate, cu pasiune, desfășurînd o intensă activitate de cercetare în arhive și biblioteci, participînd la dezbaterile din seminariile, realizînd excursii documentare în țară și în străinătate.

În timpul vacanțelor, în comuna natală, organiza serbări, șezători, prin intermediul cărora consătenii săi făceau cunoștință cu marii noștri poeți și scriitori.

---

¹ *Arhiva Consiliului popular al comunei Cosminele — Prahova, Registrul Stărei Civile. Pentru născuți, 1905, actul de naștere nr. 43 — (documente neinventariate).*

Înceindu-și studiile universitare, obține licența cu cea mai înaltă apreciere — „Magna cum laude“.

În 1931, își începe cariera didactică, căreia i s-a dăruit necondiționat.

A funcționat ca suplinitor și apoi ca titular, la mai multe școli din Ploiești și Buzău, pentru ca apoi să ajungă profesor la liceul „Sf-ții Petru și Pavel“, unde fusese elev și unde va funcționa pînă la pensionarea sa, în 1969.

Deosebit de exigent cu sine însuși, profesorul N. Simache s-a preocupat toată viața de perfecționarea sa profesională, ajungînd „cel mai vestit și apreciat profesor de istorie din județ“, care, „sprijinit de o memorie prodigioasă, a asimilat un vast material de istorie a României, istorie universală, istorie a limbii române, arheologie, istorie a artei, etnografie, folclor, geografie etc., toate sistematizate, închegate într-o remarcabilă cultură generală“².

Încă de tînr a știut să-și pună această deosebit de solidă pregătire în slujba formării elevilor săi, a educării lor patriotice.

Metoda sa preferată era expunerea, prelegerea, mai ales la clasele mari. Dar, așa cum își amintesc foștii săi elevi, „nu însemna însă deloc că lecțiile sale nu aveau un caracter activ. Expunerea îi era atît de vie, de caldă, de nuanțată, de colorată, de sugestivă, încît nici un elev nu putea să nu participe la ceea ce se spunea, să nu-și imagineze activ ce i se sugera neconținut“³.

Una din pasiunile sale era și folosirea elementelor de istorie locală în cadrul lecțiilor. Deosebit de bun cunoscător al trecutului istoric prahovean, al frămîntatei și bogatei istorii a Ploieștiului, profesorul N. Simache își conducea elevii în înțelegerea legăturilor dintre local și național, ca și dintre național și universal, conferind lecțiilor sale culoare, semnificații afective și forță educativă nebănuită.

Calitatea lecțiilor lui va spori încă prin contactul — prin anii 1947—'48 — cu învățătura marxistă, pe care a înțeles-o în profunzime și și-a însușit-o cu convingere, reușind să o pună la baza întregii sale activități de profesor și cercetător.

Înțelegînd excepționala valoare formativă a folosirii, în interesul lecțiilor de istorie, mai ales de istorie a patriei, a muzeului și a excursiei documentare, N. Simache a fost printre primii și rarii — la început — profesori care le-au utilizat. Erau vestite atît grija și minuțiozitatea cu care pregătea asemenea lecții practice, cît și entuziasmul tineresc, însuflețirea cu care le realiza.

Dealtfel, din dragoste pentru istorie, pentru locurile natale, ca și din grijă pentru profesorii tineri și neformați încă, Nicolae Simache a organizat o serie de excursii de documentare și metodice cu profesorii de istorie, cărora le-a arătat frumusețile și bogățiile naturale, ca și, mai ales, numeroasele valori istorice ale județului, pentru a le servi drept model în activitatea de instruire și educare a elevilor lor.

Mai mult, a căutat să inițieze profesorii și chiar elevii pasionați de istorie — și erau mulți cei ce deveneau sub influența sa — în munca de cercetare științifică, în cunoașterea și cercetarea documentelor istorice.

Dar, Nicolae Simache în școală nu a fost numai profesorul erudit și pasionat de istorie. Deși era în stare să uite de sine, de nevoile sale materiale, în

² Paul D. Popescu, *N. I. Simache — profesorul integral*, amintiri, manuscrise.

³ Paul D. Popescu, *Op. cit.*

continua și fructuoasă sa zbatere dedicată — în diferite ipostaze — istoriei, nu uita nici un moment multiplele sale sarcini și îndatoriri de educator.

A fost permanent diriginte, urmărindu-și și îndrumându-și elevii cu o conștiințiozitate rară, cu o grijă cu adevărat părintească, îmbinând dragostea cu exigența, în toate manifestările lor din școală și extrașcolare. Îi îndemna în pregătirea serioasă a lecțiilor, în adoptarea unei ținute și comportări demne, corecte, le stimula aptitudinile, îndrumându-le activitatea din cadrul societăților cultural-artistice din liceu, ajutându-i în realizarea unor articole pentru revista „Curierul liceului”.

Neobosita sa activitate de educator și-a desfășurat-o nu numai ca diriginte, ci și ca bibliotecar al liceului, ca director de studii al internatului de băieți, apoi ca director al acestuia, precum și ca subdirector al liceului în care a funcționat.

Deosebit de semnificative pentru activitatea sa educativă, ca și pentru concepția și atitudinea sa politică sînt evenimentele din perioada creșterii pericolului fascist, a primejdiei legionare.

În perioada anilor 1935—'36, mișcarea legionară căuta să pătrundă în școli și să otrăvească sufletele copiilor cu teorii rasiste, cu metode violente, criminale.

În internatul liceului „Petru și Pavel” din Ploiești, nici un elev nu s-a contaminat. Faptul că nu s-a strecurat în internat nici un manifest, nici un cîntec legionar, a fost determinat, în principal, de activitatea neobosită a lui N. Simache, atît prin controlul continuu realizat, dar mai ales, prin acțiunile educative, prin care convingea pe elevi cît de străine de interesele țării, de tradițiile românești, de omenia poporului nostru ostil crimei, sînt țelurile și mijloacele legionare.

Conștiința de rolul jucat de N. Simache în frînarea influenței lor în școală și în internatul liceului, legionarii au dispus scoaterea sa din funcția de director de studii.

După eșecul rebeliunii legionare, revenit la conducerea internatului, ca director, N. Simache și-a continuat activitatea educativă, cu aceeași grijă părintească. Ochiul lui era peste tot, la bucătărie, la masă, la dormitor, la meditații, sprijinind îndeaproape elevii să învețe bine.

Abnegația, devotamentul manifestat de el pentru școală, pentru tot ce însemna școala, sînt deosebit de puternic reliefate de felul cum a acționat din momentul cînd, la bombardamentul din aprilie 1944, liceul a fost grav avariat. „Ce a făcut atunci Simache pentru salvarea bunurilor liceului — își amintește fostul său coleg de cancelarie, profesorul emerit I. Grigore — poartă pecetea eroismului. Din clădirea în flăcări, echipele de elevi organizate și conduse de el, au salvat tot ce era de preț și mai amenințat: laboratorul de fizico-chimice, actele, tablourile, cărțile etc. Iar cînd apoi liceul s-a evacuat în comuna prahoveană Izvoarele, totul s-a făcut sub ochiul și cu contribuția lui N. Simache, care, zi și noapte, a vegheat la împachetarea ultimei eprubete, a ultimei cărți din marea și vestita bibliotecă a liceului. Bineînțeles, la fel s-au petrecut lucrurile și la revenirea în Ploiești a liceului”.

Dar, profesorul Simache și-a înțeles menirea de educator nu numai în școală, ci și dincolo de zidurile ei.

Zeci și zeci de conferințe — adevărate lecții de patriotism — adresate celor mai diverse auditorii, nenumărate articole publicate în reviste și ziare, Indecsebi

în cel local, căutau să lămurească maselor de oameni ai muncii diferite aspecte ale istoriei patriei, să atragă atenția asupra unor evenimente culturale, să reamintească sau să aducă la cunoștința publică fapte și nume prahovene deosebite și demne de a servi de exemplu.

Nicolae Simache a fost totodată și un pasionat și minuțios cercetător și autor al unor interesante studii istorice și al unor alte variate lucrări.

Primele sale lucrări constau în editarea, în colaborare cu Tr. Cristescu, a patru volume de cronici: Cronograful lui Moxa, Letopisețul Cantacuzinesc și variantele sale (2 volume) și Cronica lui Radu Popescu. După cum arată autorii, publicarea acestor cronici nu s-a făcut după manuscrise, ci după vechile ediții, la care însă au adăugat bogate și interesante introduceri și un dublu comentariu, istoric și lingvistic⁴.

Importanța acestor lucrări rezidă, în primul rând, în faptul că ele reprezintă instrumente utile pentru profesorii de istorie, cărora le-au fost puse la îndemână cronicile care „nu se mai găseau nici la anticari“, cum se subliniază în prefață, așa încît „Cărțile care lipseau și profesorilor universitari vor putea fi-gura astfel și în biblioteca cea mai modestă“⁵.

Menționăm că lucrările amintite nu reprezintă simple reluări ale unor ediții mai vechi, ci și rezultatul muncii migăloase de cercetător, dovada competenței autorilor.

Volumul I din cronici conține și un deosebit de util capitol intitulat „Cum trebuie făcută o ediție critică“, în care sînt reluate indicațiile și regulile științifice și metodice publicate de Gr. Tocilescu și D. Russo în al lor „Studiu critic asupra cronicilor române“, inserat în „Revista pentru istorie, arheologie și filologie“, an. II, vol. III, 1884, contribuind astfel la popularizarea largă a metodei științifice de lucru în domeniul istoriei.

Reproducerea cronicilor este precedată de ample date privind epoca în care au fost scrise, ceea ce atestă concepția științifică, materialistă a autorilor asupra dependenței operei istorice de condițiile vieții materiale, sociale și politice. Aparatul critic bogat, corect întocmit, ca și limbajul științific, dar atrăgător, colorat, lipsit de aridități dovedesc un stil de muncă științifică format, maturitate și competență.

Mult mai tîrziu, în 1969, cînd acestor calități li s-au adăugat experiența vîrstei și concepția marxistă, N. Simache, în colaborare cu George Potra, a elaborat o altă lucrare în care publică documente, rod al unei îndelungate și serioase munci de cercetare științifică în arhive și biblioteci. Este vorba despre ampla lucrare de 580 pagini, „Contribuții la istoricul orașelor Ploiești și Tîrgșor“⁶, valoros aport la îmbogățirea istoriei locale.

Încă din introducere se precizează: „Culegerea pe care o publicăm a izvorit din nevoia de a oferi cercetătorilor un material documentar care aduce contribuții prețioase la cunoașterea orașului Ploiești. Această culegere este

⁴ N. I. Simache și Tr. Cristescu, *Croniclele românești*, vol. I, *Cronograful lui Mihail Moxa*, Buzău, tip. Frații Dumitrescu, 1942, p. LXXI.

⁵ *Ibidem*.

⁶ G. Potra și N. I. Simache, *Contribuții la istoricul orașelor Ploiești și Tîrgșor* (1632—1857), Ploiești, 1969.

zultatul unei munci migăloase și stăruitoare în marile depozite de documente... ca și a citorva colecții particulare de documente”⁷.

Documentele publicate au fost selecționate cu grijă, după valoarea informației conținute și sînt precedate de ample explicații privind istoricul orașelor Ploiești și Tîrgșor, interdependența lor economico-socială, concurența făcută de Ploiești Tîrgșorului și dispariția lentă a acestuia. Perioada cercetată este cuprinsă între 1632 (cu referiri și la anii întemeierii Ploieștiului ca oraș de către Mihai Viteazul) și cca. 1850, dată de la care Ploieștiul, învingînd definitiv Tîrgșorul, se lansează pe orbita dezvoltării rapide capitaliste. Problemele locale cercetate sînt incluse într-un cadru sintetic de istorie generală a orînduirii feudale în Țara Românească.

Preocuparea pentru cercetarea istoriei locale, interesul, dragostea pentru meleagurile natale, l-au călăuzit toată viața. Rezultatul a fost elaborarea a zeci de articole, studii, lucrări monografice dedicate unor sate, comune, orașe prahovene, a căror istorie a fost dezvăluită sau îmbogățită prin munca fără preget a profesorului Simache.

În același cadru al preocupărilor sale se înscrie și activitatea pe care a desfășurat-o ca redactor responsabil al unor volume cuprinzînd lucrări referitoare la trecutul istoric al județului Prahova. Volumele, intitulate sugestiv „File din trecutul istoric al județului Prahova”, „Pagini din trecutul istoric al județului Prahova” sau „Studii și materiale privitoare la trecutul istoric al județului Prahova” au fost considerate ca cele mai reușite asemenea publicații locale.

Valoarea lor constă, desigur, și în contribuția în sine a lucrărilor publicate în ele la îmbogățirea tezaurului istoriei Ploieștiului și Prahovei, dar, menționăm îndeosebi, marea lor importanță, derivată din caracterul de periodicitate conferit lor de N. Simache. Volumele „Studii și materiale privitoare la trecutul istoric al județului Prahova” erau concepute — și realizate în perioada vieții sale — drept reviste de istorie locală, care stimulau și îndemnau pe toți specialiștii județului (profesori, arhiviști, muzeografi etc.), dar chiar și pe alți pasionați de trecutul istoric prahovean să studieze, să cerceteze și să publice rezultatele cercetărilor lor.

Din păcate, moartea lui Nicolae Simache a întrerupt apariția acestor volume, căci nimeni nu a mai continuat această valoroasă inițiativă, determinînd un serios gol în viața culturală prahoveană.

Demn de menționat este și faptul că rolul său în editarea volumelor amintite nu s-a mărginit doar la neobosita strădanie cu care selecționa materialele, îngrijea editarea lor și asigura îndeplinirea tuturor migăloaselor operații necesare apariției unor asemenea publicații. El a fost și unul din cei mai fecunzi autori de studii și articole care au fost inserate în aceste volume, studii care mărturisesc o profundă cunoaștere a trecutului local, dar și o deosebit de largă arie a preocupărilor sale.

Așa se face că, în aceste volume au apărut studii istorice închinată, mai ales, evului mediu prahovean și orînduirii capitaliste, cu referiri la viața economico-socială, politică sau culturală, ca de exemplu „Unele aspecte ale situației țaranilor din fostul județ al Secuienilor în primii ani după aplicarea Regula-

⁷ *Ibidem*, p. 5.

mentului organic" (în 1968), completat în anul următor cu „Noi contribuții la studiul situației țăranilor, după aplicarea Regulamentului organic în fostul județ al Secuienilor”, „Creșterea domeniului feudal în secolul al XVII-lea. Cotropirea pământului țăranilor din Fulga”, „Răscoala țăranilor din 1888 în județul Prahova”, „Mișcările din Ploiești din 1860”, „Mișcările din Ploiești — 1869—1870”, „Ploieștii în timpul războiului Crimeii” și multe altele.

Tot aici a publicat și studii — unele în diverse colaborări — referitoare la contribuțiile prahovene la dezvoltarea culturii românești, cum sînt: „Contribuții la istoricul presei prahovene”, „Istoricul tipografiei prahovene”, „Date noi privind viața și opera lui Cincinat Pavelescu”, „O graficiană prahoveană uitată: Maria Zăgănescu-Radianu”, „Mijloace de răspîndire mai rar întîlnite a ideilor revoluționare” și altele⁸.

Toate aceste studii și articole erau menite de autor, așa cum și precizează în lucrarea „Contribuții la istoricul presei prahovene”⁹, a determina pe cercetători să adauge noi elemente pentru o nouă monografie a județului Prahova, necesară pentru „cunoașterea unuia din cele mai bogate și pitorești județe ale patrie noastre”.

În cadrul lucrărilor sale, un loc aparte îl ocupă albumele închinete creațiilor de artă populară, colecțiilor de ștergere, de covoare, adunate cu grijă și pasiune, colecții unice în țară.

Studiile care însoțesc reproducerile colecțiilor respective denotă amănunțitele și solidele sale cunoștințe de etnografie, folclor, literatură, care vin să completeze vasta sa cultură istorico-geografică. Dealtfel, deosebita sa pricepere în problemele estetice, ca și ale istoriei locale și a contribuției ei la îmbogățirea patrimoniului cultural-artistic românesc au fost apreciate deosebit de Paul Petrescu, cel ce semnează elogioasele cuvinte din introducerea albumului colecției de covoare. „Colecția de covoare a muzeului prahovean — subliniază el — este nu numai o adunare de valori estetice, ci și o punere de probleme legate de viața culturală a țărilor românești... Cu atît mai mare mi se pare valoarea acestei colecții, strînse prin osîrdia unui cărturar care, la luminile deplinei sale științe a trecutului prahovean, unește o pricepere și o dragoste pentru lucrurile vechi, cu totul ieșite din comun. Asemenea realizări nu se pot face decît sub semnul unei pasiuni dublate de o perseverență exemplară. Se cuvine să adresăm profesorului Simache recunoștința tuturor celor care se ocupă cu dragoste de trecutul artistic al poporului român”¹⁰.

Lucrările dedicate colecțiilor amintite impresionează, într-adevăr, atît ca mărturii ale strădaniilor lui neobosite de colecționar, dar și prin dragostea și știința cu care le prezintă, realizînd o foarte competentă analiză a tehnicilor

⁸ Toate articolele amintite, mai puțin „Contribuții la istoricul presei prahovene” sînt publicate în volumele amintite, editate la Ploiești, de Muzeul de istorie al județului Prahova (director — N. Simache) și Societatea de Științe Istorice, filiala Ploiești (președinte — N. Simache), ca și volumele „Hrisoave prahovene” și „Hronic prahovean”, în care, sub aceeași îngrijire, au fost adunate și publicate materialele prezentate la sesiunile de comunicări științifice din 1969 și 1970.

⁹ C. M. Răpeanu și N. I. Simache, *Contribuții la istoricul presei prahovene*, Ploiești, 1969, p. 4.

¹⁰ N. I. Simache, *Colecția de covoare a Muzeului de istorie al județului Prahova — Efigii de artă populară — Ploiești*, 1971.

populare, a coloritului, a ornamenticii ștergarelor și covoarelor, a simbolurilor conținute în tematica desenelor acestora.

Dintr-o analiză, oricît de sumară a lucrărilor sale, nu poate lipsi prezentarea altor valoroase contribuții ale sale la acțiunea de popularizare a comorilor artistice românești dintr-un alt domeniu al creației — cel al arhitecturii.

Menționăm, printre acestea, lucrările sale închinete casei-muzeu Hagi Prodan, monument de arhitectură din jurul anilor 1785 — și casei Nicolae Iorga din Vălenii de Munte.

Scrise cu competența și dragostea sa deosebită pentru realizările artei poporului român, lucrările prezintă cititorului — alături de imagini edificatoare — studii amănunțite despre casa Hagi Prodan, „sinteză de elemente orientale altoite pe elementele de bază ale arhitecturii românești... mic giuvaer al vechii noastre arte”¹¹ și despre casa Nicolae Iorga din Vălenii de Munte, prețioasă atît prin valoarea ei arhitectonică, fiind monument al arhitecturii de la sfîrșitul secolului XVIII, corespondent al culei olteneste, cum o consideră N. Simache, cît și prin faptul că a aparținut marelui nostru cărturar patriot — Nicolae Iorga.

Dealtfel, Nicolae Simache nu este numai autorul lucrărilor care caută să popularizeze aceste monumente arhitectonice, ci este în același timp, cel care a depus o muncă stăruitoare și pasionată pentru realizarea acestor case-muzeu.

De numele lui se leagă valoroasa acțiune de creare a rețelei muzeistice din toată fosta regiune Ploiești.

Din 1953, cînd a fost numit directorul Muzeului județean (regional pe atunci) de istorie, muzeu pe care, de fapt, el l-a înființat și pînă la moartea sa, a luptat, cu o energie cu totul ieșită din comun, pentru adunare de material, pentru restaurarea unor monumente istorice, pentru înființarea de muzee și case memoriale.

Peste patruzeci de ani a desfășurat, fără odihnă, această activitate pusă în slujba orașului și județului său.

„A colindat orașe, sate — subliniază Valeriu Râpeanu, fostul său elev — a mers prin vechi așezări, a cutreierat în lung și în lat Prahova, a descoperit în mănăstiri, biserici, vechi conace sau simple locuințe țărănești urmele trainice ale unei civilizații străvechi, ale unei culturi materiale și spirituale care s-a îmbogățit neîntrerupt. Nicolae Simache a scos la iveală, fie prin ceea ce a scris el despre trecutul județului Prahova și mai ales prin ceea ce a strîns și a sistematizat pentru muzeele din această parte a țării, o adevărată comoară de documente și obiecte indisponibile oricărei cercetări privind istoria civilizației, artei, culturii românești. Le-a adunat pe ploaie și zloată, dormind în primării neîncălzite, a depus eforturi pentru a fi achiziționate și apoi le-a pus la dispoziția celor mulți, în muzeele care prin munca și entuziasmul lui s-au deschis în anii noștri, pe Valea Prahovei, a Teleajenului și în alte localități care au aparținut fostei regiuni Ploiești”¹².

Simpla lor enumerare este edificatoare în acest sens: Muzeul de etnografie din Urlați (1955), Muzeul Tiparului din Tîrgoviște — Dîmbovița, Colecția „Ceasul de-a lungul vremii — Ploiești (1962), colecția memorială „I. L. Caragiale” —

¹¹ *Idem, Casa Prodan, album, Ploiești, 1964, p. 12.*

¹² Valeriu Râpeanu, *Un dascăl de neuitat: Nicolae Simache*, în „Tribuna școlii”, nr. 38, din 4 martie 1972, p. 9.

Ploiești (1962), casa memorială „Nicolae Iorga“ — Vălenii de Munte (1963), colecția memorială „Cezar Petrescu“ — Bușteni (1964), casa memorială „B. P. Hașdeu“ — Cîmpina (1965), colecția muzeală „Hagi Prodan“ — Ploiești (1965), colecția muzeală „Istoria epocii lui Matei Basarab și Constantin Brîncoveanu“ — comuna Brebu — Prahova (1967), Muzeul transporturilor de pe valea superioară a Teleajenului „Hanul Roșu“ — comuna Gura-Vitioarei, sat Făget (1968), colecția muzeală de artă populară Breaza (1968), colecția muzeală de etnografie a Văii Slănicului — Slănic-Prahova (1970), colecția memorială „Andrei Rădulescu“ — comuna Chiojdeanca (1970) și altele.

Un alt aspect tot atît de important și caracteristic pentru viața și opera profesorului Nicolae Simache, este și activitatea sa în cadrul Societății de Științe Istorice. Încă de la începutul înființării ei, a fost vicepreședinte, iar după despărțirea de secția filologică, a devenit președintele filialei Prahova, fiind și membru în Consiliul de conducere al Societății.

În această calitate a organizat și a participat la nenumărate simpozioane, atrăgînd în mare număr intelectualitatea ploieșteană.

Profesor, om de știință, neobosit factor al vieții culturale a orașului său, Nicolae Simache s-a înscris în rîndul celor mai valoroși intelectuali prahoveni. A fost un cadru didactic de mare prestigiu, exemplu de dăruire și de sacrificiu de sine în slujba școlii și culturii românești.

Pentru meritele sale, i-au fost acordate înalte semne de prețuire: medalii comemorative, medalia muncii, ordinul muncii clasa a III-a, titlurile de „profesor fruntaș“ și „profesor emerit“, gradația de merit și altele.

Moartea sa, la 17 ianuarie 1972, a însemnat o reală pierdere pentru cultura prahoveană și românească.